

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313222360
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4313222360.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobkyne: T. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXXX W., zastúpená JUDr. Editou Tomkovou, advokátkou, so sídlom Karadžičova 7, Bratislava a Zahoráková & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Krasovského 13, proti žalovanej: G. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. U. H. č. XX, U. N., zastúpená JUDr. Milenou Štaudnerovou, advokátkou, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, o zaplatenie sumy 218,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 06. novembra 2019 č.k. 14C/17/2014-343, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti
p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové prejednanie.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 218,22 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 18. 10. 2010 uzatvorila žalobkyňa, ako veriteľka, so žalovanou, ako dlžníčkou, zmluvu o pôžičke peňazí a dohodli sa, že veriteľka dňom podpísania zmluvy požičala dlžníčke finančnú sumu 15 000 eur. Dlžníčka sa zaviazala splácať poskytnutú finančnú pôžičku veriteľke v pravidelne sa opakujúcich 60 splátkach vo výške 250 eur a to mesačne, vždy najneskôr v posledný deň kalendárneho mesiaca. Účastníci zmluvy sa dohodli, že uvedená finančná pôžička bude bezúročná. Prvú splátku pôžičky mala žalovaná uhradiť najneskôr dňa 31. 10. 2010, poslednú splátku pôžičky najneskôr dňa 31. 10. 2015. Žalovaná sa pri nedodržaní termínu splatnosti ktorejkoľvek zo splátok pôžičky zaviazala zaplatiť žalobkyni zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za každú oneskorenú splátku pôžičky, splatnú ku dňu jej splatnosti. Dňa 11. 05. 2012 si uplatnila žalobkyňa na súde zaplatenie celej zostávajúcej sumy naraz, t.j. istiny vo výške 15 000 eur. Rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 19. 01. 2017 č.k. 13C/258/2012-721, okrem iného, súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15 000 eur. Krajský súd v Nitre rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom zo dňa 07. 05. 2019 č.k. 7Co/341/2017-991 potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania. Predmetom tohto konania sú úroky z omeškania zo sumy 15 000 eur vo výške 9% ročne od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013, čo predstavovalo sumu 107,26 eura. Súd prvej inštancie spojil na spoločné konanie aj konanie vedené na Okresnom súde Levice sp.zn. 14C/224/2014, v ktorom sa

žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplata sumy 110,96 eura z titulu úrokov z omeškania 9% ročne zo sumy 15 000 eur za obdobie od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013. Následne súd prvej inštancie viedol spoločné konanie o zaplata sumy 218,22 eura.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 657, § 658 ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) a ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z. (účinného do 31. 01. 2013), ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády“).

1.3. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania, ako aj z rozhodnutí vydaných v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012, bolo nesporne zistené, že pohľadávka žalobkyne voči žalovanej existuje a je splatná, pričom splatnosť nadobudla dňom nasledujúcim po omeškaní jednotlivých splátok v rozsahu týchto splátok a následne v celom rozsahu odo dňa nasledujúceho po jej zosplatení. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že dňa 11. 05. 2012 nadobudla splatnosť celá pohľadávka, preto ak žalobkyňa žiadala úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013 a vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013, súd dospel k záveru, že išlo o úroky z omeškania vymáhané nielen z existujúcej pohľadávky, ale aj v žalovanom rozsahu zo splatnej pohľadávky, preto tieto nároky aj v plnom rozsahu priznal. Mal pritom za preukázané, že žalovaná na istine neuhradila žiadnu sumu, teda sa dostala so splácaním istiny do omeškania a žalobkyňa zo zákona vznikol nárok na zákonné úroky z omeškania, ktoré požadovala v zákonom stanovenej výške, preto súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal žalobkyňu zaplatiť sumu 218,22 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

1.4. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) v spojení s § 257 CSP tak, že žalobkyňa nepriznal nárok na náhradu trov konania, aj keď bola v spore v plnom rozsahu úspešná. Prihliadol pritom na názor žalobkyne, vyjadrený v odvolaní, o možnosti súdu nepriznať trovy konania pri žalovaní jednej zmluvnej povinnosti v rozdrobených konaniach, ako aj odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že účelovú rozdrobenosť konaní možno vyhodnotiť v neprospech žalobkyne len pri posudzovaní nároku žalobkyne na náhradu trov v jednotlivých konaniach, v ktorých si žalobkyňa samostatne uplatňuje ďalšie zmluvné pokuty a príslušenstvo. Majúc pritom za to, že ak by úroky z omeškania boli súčasťou konania o istine, žiadne súdne poplatky, ako ani trovy právneho zastúpenia by žalobkyňu nevznikli, a preto ani súd nemohol dospieť k záveru, že žalobkyňou uplatňované trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobkyňa definovala ako príslušenstvo pohľadávky, sú účelne vynaložené v predmetnom konaní. K uvedenému záveru nebolo možné dôjsť ani s poukazom na spojenie dvoch samostatných konaní, pretože predmetom oboch konaní boli úroky z omeškania za jednotlivé mesiace, pričom žalobkyňou požadované trovy konania by jej nevznikli, ak by žalovala úroky z omeškania spolu s istinou, resp. by trovy konania boli v nižšom rozsahu, ak by žalovala úroky z omeškania spoločne. S poukazom na uvedené, ako aj skutočnosť, že žalobkyňa na jednej strane deklarovala, že nie je pre ňu problém požičať sumu 15 000 eur neznámej osobe, pretože túto sumu bežne nosí pri ceste na Slovensko a dostáva ju jednak od manžela, ako aj tvorí úspory z celoživotnej práce a na druhej strane uvádzala, že je starobná dôchodkyňa s dôchodkom omnoho nižším ako príjem žalovanej, a preto sa domáha svojho práva súdnou cestou, a tiež s poukazom na úspech žalobkyne v spore, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na úhradu istiny s príslušenstvom, súd mal za to, že majetková situácia žalobkyne jej umožňuje niesť aj jej diel zodpovednosti za predmetné konanie, ktoré síce ako vyplynulo z dokazovania vykonaného v spore vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 13C/258/2012, bolo úspešné, avšak v dôsledku žalovania dlžnej sumy v rozdrobených konaniach, spôsobovalo aj neúmerne zaťažovanie trovami konania, ktoré nie je spravodlivé, ani účelné dať hradiť žalovanej, ktorej vznikla povinnosť hradiť trovy konania už v hlavnom konaní vedenom pod sp. zn. 13C/258/2012. Okrem toho súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalovaná je dlhodobo práceneschopná, preto aj jej príjem sa znížil. S poukazom na uvedené súd hodnotil skutočnosti daného prípadu, ako aj majetkové pomery žalobkyne a žalovanej za dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v predmetnom súdnom konaní.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalobkyňa a to v časti nepriznanej náhrady trov konania. Dôvodila tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Vytyka súdu prvej inštancie, že neuviedol, ktoré konania mali byť „rozdrobené“ a aké nároky si mala žalobkyňa uplatňovať, nakoľko súdom uvedená „rozdrobenosť“ nevyplýva z obsahu súdneho spisu. Súd prvej inštancie nijako neprihliadol na skutočnosť, a túto ani nevyhodnotil, že návrhom zo dňa 15. 05. 2019 sa domáhala spojenia všetkých súdnych konaní, v ktorých vystupovala ako žalobkyňa proti žalovanej, avšak súd so spojením nesúhlasil a následne „rozdrobenosť“ konaní bez náležitého odôvodnenia vyhodnotil v neprospech žalobkyne. Žalobkyňa sama pred pojednávaním vo veci samej (dokonca v čase, kedy všetky súdne konania ňou iniciované boli prerušené a súd nevykonával žiadne úkony), navrhla spojenie konaní do jedného spoločného konania. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že nepriznanie náhrady trov konania žalobkyni ako úspešnej sporovej strane sa tak javí nespravodlivým, avšak nie vo vzťahu k žalovanej, ale naopak, vo vzťahu k žalobkyni.

2.2. Poukázala, že súd sa s právnym názorom odvolacieho súdu v konaní 7Co/341/2017 (odvolacie konanie vo veci 13C/258/2012) nijako nevysporiadal pri rozhodovaní o práve žalobkyne na náhradu trov konania, v ktorom konštatoval, že úroky z omeškania podľa § 121 Občianskeho zákonníka predstavujú samostatné príslušenstvo pohľadávky, ktoré je predmetom samostatného peňažného záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, ako aj predmetom hmotnoprávneho nároku, ktorý je možný uplatňovať samostatne a disponovať s ním.

2.3. Poukázala tiež na rozpor v rozsudku, keď súd prvej inštancie na jednej strane dospel k záveru, že žalobkyňa nevynaložila trovy konania účelne a na druhej strane súbežne rozhodoval o tom, že jej neprináleží náhrada trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania z dôvodu aplikácie ustanovenia § 257 CSP alebo z dôvodu neúčelne vynaložených trov konania žalobkyňou.

2.4. Dôvody nepriznania náhrady trov konania sú nezrozumiteľné a arbitrárne, keďže súd prvej inštancie na jednej strane vytykal žalobkyni, že si svoje právo voči žalovanej vymáha po častiach, na druhej strane, je každý takto uplatnený nárok podliehajúci poplatkovej povinnosti žalobkyne voči štátu, ktoré náklady nie je možné považovať za trovy vynaložené neúčelne. Aplikáciu ustanovenia § 257 CSP súd prvej inštancie nielenže neobjasnil, ale pri hodnotení dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliadal len na majetkovú situáciu žalobkyne v roku 2010 a na momentálnu zdravotnú situáciu žalovanej. Úvaha súdu prvej inštancie, že majetková situácia žalobkyne v čase poskytnutia pôžičky je dôvodom pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania, nemá oporu v zákone, je nelogická a nesprávna. Dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP súd prvej inštancie vôbec neskúmal, pričom je zrejmé, že žalobkyňa už v čase poskytnutia pôžičky bola starobnou dôchodkyňou, ktorá svoje prostriedky použila na poskytnutie pôžičky žalovanej a táto jej ich nevrátila a tou starobnou dôchodkyňou bola aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne preto nie sú dané.

2.4.1. Podľa názoru odvolateľky, nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa ani na strane žalovanej. Nie je postačujúce, aby ich existenciu odôvodnil súd prvej inštancie iba momentálnym zdravotným stavom žalovanej. Z rozsudku však vyplýva, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neskúmal pomery na strane žalovanej, navyše záver súdu o tom, že ak je žalovaná práceneschopná, potom má aj nižší príjem, nie je objektivizovaný žiadnym dôkazom ani preukázateľným porovnaním majetkových pomerov v čase pred jej práceneschopnosťou a v čase po jej práceneschopnosti.

2.5. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania tak, že žalobkyni prizná náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej, resp. alebo aby v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Žiada priznať náhradu trov odvolacieho konania.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním aj žalovaná. Dôvodí, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

3.1. Zastáva názor, že došlo k pochybeniu Okresného súdu Levice vo veci 13C/258/2012 a tiež Krajského súdu Nitra vo veci 7Co/341/2017. Je toho názoru, že v danej veci rozhodol správne a spravodlivo súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 27. 06. 2016. Pri rozhodovaní dňa 06. 11. 2019 súd prvej inštancie rozhodol na základe právneho názoru odvolacieho súdu vyjadrenom v zrušovacom

uznesení zo dňa 23. 08. 2017, teda sa riadil rozhodnutia i 13C/258/2012 a 7Co/341/2017, v dôsledku čoho sa pochybenia preniesli aj do napadnutého rozsudku.

3.2. Namietta porušenie rovnosti zbraní, keď v týchto veciach súdy rozhodovali na základe ľubovôle, rozhodnutia neboli riadne odôvodnené a súdy pochybili vo vykonanom dokazovaní. Súdy nevykonali ani jeden dôkaz, ktorý navrhovala žalovaná. Prečítanie listinných dôkazov a ich následné ignorovanie bez akéhokoľvek odôvodnenia nemôže byť považované za riadne dokazovanie. Poukazuje na to, že H. vo svojom mene, v mene žalobkyne a v mene príbuzných a tiež v mene T. D., podal na slovenské súdy minimálne 400 žalôb. Okrem istín žaluje aj príslušenstvo v rozdrobených konaniach. Menovaný preto môže aj naďalej zahlcovať súdy žalobami, keďže Krajský súd v Nitre mu v tomto vyjadril podporu (rozsudok 7Co/341/2017). Žaloby podáva špekulatívnym spôsobom s cieľom dosiahnuť finančný zisk a spôsobiť neprehľadnosť konaní, keďže súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia sú niekoľkonásobne vyššie, ako istina s príslušenstvom. Ide o šikanóznny výkon práva, o snahu znevýhodniť žalovanú a spôsobiť jej ujmu.

3.3. Okresný súd Levice vo veci 13C/258/2012 a Krajský súd Nitra vo veci 7Co/341/2017 nevykonali ani jeden dôkaz, ktorý navrhla žalovaná. Vo vyjadrení zo dňa 06. 11. 2016 označila množstvo dôkazov, ktoré preukazujú nedôveryhodnosť svedkov, súdy však tieto dôkazy odignorovali a navyše v odôvodnení rozsudkov túto skutočnosť ani neodôvodnili. Súdy tým konali v rozpore so základným princípom čl. 6 CSP.

3.4. Odvolateľka žiada, aby odvolací súd preskúmal dôkazy, ktoré vo veci 13C/258/2012 a 7Co/341/2017 neboli riadne vykonané a boli súdmi odignorované. Sú citované a priložené k vyjadreniu žalovanej zo dňa 06. 11. 2016.

3.5. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zamietne návrh žalobcu na zaplatenie 218,22 eura a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej konštatuje, že odvolanie žalovanej spolu s argumentáciou v odvolaní je bez právneho významu a nemôže ani dosiahnuť zmenu právneho názoru súdu prvej inštancie oproti právnemu názoru Krajského súdu v Nitre. Nie je správne tvrdenie žalovanej o tom, že by rozhodnutiami súdov mala byť porušená rovnosť zbraní. Naopak, skutočnosťou je, že súdy vykonali rozsiahle dokazovanie vo veci samej, všetky sporové strany mali právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré právo aj využili, predkladali návrhy dôkazov, ktoré súdy aj vykonali, navyše odvolací súd zopakoval dokazovanie výsluchom sporových strán a všetkých svedkov vypočutých v danej veci. Spochybnila tvrdenie žalovanej o množstve žalôb podaných H. so špekulatívnym úmyslom. Z vykonaného dokazovania vyplýva len to, že žalobkyňa podala viacero žalôb, ktorými si uplatňovala svoje nároky voči žalovanej. Poukázala na ustanovenie § 121 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého úrok z omeškania predstavuje samostatné príslušenstvo pohľadávky, ktoré je predmetom samostatného peňažného záväzku a ktorý je možný uplatňovať samostatne a rovnako aj samostatne s ním disponovať. Je výlučne na rozhodnutí veriteľa, či si vôbec príslušenstvo pohľadávky uplatní. Podstatnou skutočnosťou však je skutočnosť, že ten, kto porušil právo, nie je žalobkyňa, ale žalovaná. Ak by si žalovaná splnila svoju povinnosť vrátiť poskytnutú pôžičku riadne a včas, potom by žalobkyňi nevzniklo právo na náhradu príslušenstva pohľadávky. Taktiež zavádzajúce sú tvrdenia žalovanej o predložení, resp. navrhnutí množstva dôkazov, ktoré súdy nevykonali. Súdy vykonali dôkazy, ktoré žalovaná navrhla a skutočnosť, že týmito dôkazmi žalovaná nepreukázala svoje tvrdenia, nie je možné hodnotiť ako porušenie práva žalovanej na rovnosť zbraní, na porušenie práva uplatňovať prostriedky procesnej obrany a útoku. Návrh na preskúmanie dôkazov inej veci nie je prípustný, nemá oporu v ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Navrhuje odvolanie žalovanej zamietnuť a rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne iba uviedla, že trvá na svojich vyjadreniach a popiera pravdivosť tvrdení žalobkyne vo vyjadrení k jej odvolaniu a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zamietol žalobu žalobcu a priznal jej náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej iba uviedla, že nesúhlasí s argumentáciou žalovanej, pridrižiava sa odvolacích dôvodov a argumentácie, ktorú prezentovala vo vyjadrení.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým

stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k názoru, že odvolanie žalovanej vo vyhovujúcej časti nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku ako i jeho dôvodov, odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať zistený skutkový stav, tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Za dôvodné vyhodnotil odvolanie žalobkyne v časti náhrady trov konania, ktoré podľa § 389 ods. 1 písm. CSP zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom

9. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha voči žalovanej zaplata sumy 218,22 eura z titulu úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 15 000 eur za obdobie od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013 a za obdobie od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013. Žalobkyňa uzavrela so žalovanou dňa 18. 10. 2010 zmluvu o pôžičke peňazí, na základe ktorej mala žalobkyňa poskytnúť žalovanej finančnú sumu 15 000 eur. Žalovaná sa zaviazala splácať poskytnutú finančnú pôžičku veriteľovi v pravidelne sa opakujúcich 60 splátkach vo výške 250 eur a to mesačne, vždy najneskôr v posledný deň kalendárneho mesiaca. Účastníci zmluvy sa dohodli, že uvedená finančná pôžička bude bezúročná. Prvú splátku pôžičky mala uhradiť žalovaná najneskôr dňa 31. 10. 2010, poslednú splátku pôžičky najneskôr dňa 31. 10. 2015. Dlžníčka sa pri nedodržaní termínu splatnosti ktorejkoľvek zo splátok pôžičky zaviazala zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za každú oneskorenú splátku pôžičky splatnú ku dňu jej splatnosti. Dňa 11. 05. 2012 si žalobkyňa na súde uplatnila zaplata celú dlžnú sumu - istiny vo výške 15 000 eur. Žalovaná popiera predmetnú pôžičku.

9.1. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 27. júna 2016 č.k. 14C/17/2014-57 žalobu žalobkyne zamietol. Odvolací súd v dôsledku odvolania podaného žalobkyňou, tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bola predovšetkým skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (27. 06. 2016) nebolo právoplatne rozhodnuté o platnosti, resp. neplatnosti predmetnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej pôžičku v sume 15 000 eur. Až rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 19. 01. 2017 č.k. 13C/258/2012-721 vyriešil platnosť predmetnej zmluvy o pôžičke, ako otázku prejudiciálnu a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 15 000 eur. V dôsledku podaného odvolania, v predmetnom spore rozhodoval odvolací súd po nariadení odvolacieho pojednávania. Rozsudkom zo dňa 07. 05. 2019 č.k. 7Co 341/2017-991 potvrdil v tejto časti (uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi sumu 15 000 eur z titulu zmluvy o pôžičke) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie. V odôvodnení konštatoval, že v konaní bolo preukázané poskytnutie tejto pôžičky žalobkyňou žalovanej, kým tvrdenie, že žalovaná nikdy od žalobkyne neprevzala sumu 5 000 eur a ani sumu 15 000 eur preukázať nevedela. Žalovaná aj v tomto konaní iba poukazovala najmä na osobu H. a jeho konanie, pričom H. tomto konaní vystupoval len ako svedok, a aj v prípade, ak by súd nebral do úvahy jeho svedeckú výpoveď, žalobkyňa písomnou zmluvou o pôžičke dostatočne preukázala prevzatie žalovanej sumy. Rozsudok súdu prvej inštancie č.k.13C/258/2012-721 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č.k. 7Co 341/2017-991 nadobudol právoplatnosť dňa 23. 05. 2019.

9.2. Po doplnení dokazovania, predovšetkým oboznámením sa s rozsudkom vo veci 13C/258/201,2 rozhodol v danej veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 218,22 eura z titulu úrokov z omeškania vo výške 9% zo sumy 15 000 eur za obdobie od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013 a od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013. Žalobkyňa nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9.3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalobkyňa v časti náhrady trov konania a žalovaná vo vyhovujúcej časti.

10. Na základe podaného odvolania tak žalobkyňou (v časti náhrady trov konania), ako aj žalovanou (vo vyhovujúcej časti), odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolanie strán sporu a dospel k záveru o opodstatnenosti odvolania žalobkyne v časti náhrady trov konania a o neodôvodnenosti odvolania žalovanej.

11. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

11.1. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

11.2. V prejednávanej veci odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil v zmysle záverov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, či arbitrárnosť konania a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

11.3. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti, odvolací súd iba dodáva, že nárok na úrok z omeškania, ktorý je podľa § 121 ods. 1 Občianskeho zákonníka samostatným príslušenstvom pohľadávky vznikne veriteľovi za splnenia zákonných podmienok, ktorými sú existencia dlhu a splatnosť dlhu. Ich existencia nezávisí od toho, či medzi veriteľom a dlžníkom boli dohovorené úroky. To sa týka najmä prípadov, keď bola uzavretá bezúročná pôžička podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že úroky z omeškania sú sankciou za správanie sa dlžníka, ktoré je v rozpore s dohodnutým záväzkovým vzťahom, neznamená to, že sú neoddeliteľne späté s pohľadávkou. Úroky z omeškania sú predmetom samostatného peňažného záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, predstavujú samostatný predmet hmotnoprávneho nároku, možno ich samostatne uplatňovať a disponovať s nimi. Je to záväzok vedľajší, ktorý môže vzniknúť, len ak medzi veriteľom a dlžníkom existuje iný peňažný záväzok ako záväzok hlavný. Vo vzťahu k pohľadávke sú len nárokom akcesorickým, veriteľ môže úroky z omeškania požadovať „popri“ splnení hlavného peňažného

dlhu. Zmluva o pôžičke bola v inom konaní (13C/258/2012) podrobená prieskumnej činnosti súdu, ktorý ju v rámci prejudiciálneho riešenia vyhlásil za platne uzavretú. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná na základe tejto platne uzavretej zmluvy o pôžičke, žalobkyni, ako veriteľovi, neplnila v nimi dohodnutých termínoch, uvedených v predmetnej zmluve. V dôsledku neplnenia zmluvných povinností sa žalovaná dostala do omeškania a žalobkyni tak nepochybne vznikol nárok na zákonné úroky z omeškania a to podľa § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, upravujúcich nárok a výšku úrokov z omeškania. Ak si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, aj keď iba za určité obdobie, nie je to v rozpore so zákonom a bez ďalších skutočností a dôvodov, nie je možné takýto nárok vyhodnotiť ako šikanózný výkon práva.

13. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

14. Odvolací súd je pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia viazaný odvolacími dôvodmi. V prejednávanej veci odvolateľka, žalovaná, v podanom odvolaní síce dôvodila odvolacími dôvodmi uvedenými v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ CSP, avšak tieto odvolacie dôvody v podanom odvolaní vôbec nešpecifikovala ani nekonkretizovala. Žalovaná neuviedla v čom spočíva nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, v čom vidí porušenie práva na spravodlivý proces, neuviedla, akú vadu malo konanie na súde prvej inštancie, ktoré z navrhnutých dôkazov súd nevykonal, v čom malo spočívať nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie, aké ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku sú prípustné, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, neuviedla žiadne dôvody ani argumenty, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie danej veci.

14.1. Žalovaná v podanom odvolaní iba poukazuje na osobu H. a na skutočnosť, že súd prvej inštancie v danom konaní, ako aj súd prvej inštancie a odvolací súd v konaní 13C/258/2012 nevykonali ňou navrhované dôkazy. Žiada, aby odvolací súd preskúmal dôkazy vo veci 13C/258/2012, ktoré neboli riadne vykonané a boli súdmi odignorované. V tejto, odvolacím súdom prejednávanej veci, však žalovaná žiadne takéto dôkazy vykonať nenavrhol.

14.2. Po preskúvaní odvolacích dôvodov odvolací súd iba konštatuje, že žalovaná ani jeden z odvolacích dôvodov, pre ktoré podala odvolanie v danej veci nešpecifikovala, nekonkretizovala a neuviedla žiadne dôvody, pre ktoré by rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo zákonné a správne.

14.3. Návrh žalovanej, aby súd v tomto konaní preskúmal dôkazy, ktoré vo veci 13C/258/2012 a 7Co/341/2017 neboli riadne vykonané a boli súdmi odignorované, neprichádza v danej veci do úvahy. Konanie vo veci 13C/258/2012 bolo právoplatne skončené, odvolací súd nemá právomoc a oprávnenie preskúmať, či dokonca meniť právoplatné rozhodnutie v inom konaní. Túto právomoc má iba v prípade riadneho podaného dovolania, za splnenia všetkých podmienok, dovolací súd, ktorým je Najvyšší súd Slovenskej republiky. Odvolací súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (14C/17/2014) je oprávnený preskúmať iba dôkazy, ich vyhodnotenie v tomto konaní, v žiadnom prípade nemôže preskúmať dôkazy v inej veci, aj ak by išlo o tie isté strany sporu. Naopak, na druhej strane je viazaný právoplatným rozsudkom, ktorý rieši predbežnú (prejudiciálnu) otázku v ním prejednávanej veci.

14.4. Žalovaná v podanom odvolaní ďalej namieta osobu svedka I., ktorého považuje za nedôveryhodného najmä z dôvodu, že sa domáha na súde viac ako 400 žalobami nároku voči nej.

14.4.1. K tejto námietke odvolací súd iba poznamenáva, že H. vystupoval v konaní v postavení svedka, ktorý potvrdil uzavretie zmluvy žalobkyne so žalovanou. Skutočnosti, ktoré žalovaná v podanom odvolaní v súvislosti s osobou svedka uvádza, nie sú podstatné pre rozhodnutie v danej veci, nakoľko aj v prípade, ak by výpoveď svedka bola nevierohodná, bolo súdom v inom konaní právoplatne rozhodnuté o platnosti zmluvy o pôžičke uzavretej medzi stranami sporu.

14.4. Vzhľadom na dôvody uvádzané odvolateľkou, žalovanou, v podanom odvolaní, odvolací súd nemohol rozhodnúť inak, ako napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 potvrdiť.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním v časti náhrady trov konania žalobkyňa. V danej veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nepriznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Poukázal na rozdrobenosť konaní, kedy si žalobkyňa uplatňuje vo viacerých konaniach čiastočné úroky z omeškania z danej pôžičky žalobkyne žalovanej, ako aj na skutočnosť, že žalobkyňa je síce starobná dôchodkyňa, avšak jej majetková situácia jej umožňuje niest' aj jej diel zodpovednosti za predmetné

konanie, ktoré bolo v jej prospech. V dôsledku žalovania dlžnej sumy v rozdrobených konaniach, spôsobuje aj neúmerne zaťažovanie trovami konania, ktoré nie je spravodlivé ani účelné dať hradiť žalovanej, ktorej vznikla povinnosť hradiť trovy konania už v hlavnom konaní (13C/258/2012). Prihliadol tiež na skutočnosť, že žalovaná je dlhodobo práceneschopná, v dôsledku čoho sa jej príjem znížil. Súd prvej inštancie hodnotil skutočnosti daného prípadu, ako aj majetkové pomery žalobkyně a žalovanej za dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie žalobkyni nároku na náhradu trov konania.

15. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa odseku 2/ tohto ustanovenia, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15.1. V sporovom konaní sa pri nároku na náhradu trov konania uplatňuje zásada úspechu vo veci, resp. zásada zodpovednosti za výsledok sporu, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo priznať trovy konania úplne v rozpore so zásadou úspechu vo veci (komentár Civilného sporového poriadku k ustanoveniu § 255 CSP Števček a kolektív).

15.2. Výnimku z ustanovenia § 255 CSP predstavuje ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd vo výnimočných prípadoch nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa budú tak naďalej generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania. Použitie tohto ustanovenia (§ 257) negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Aplikácia ustanovenia § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania, alebo určitej procesnej situácii, ako aj z aspektov sociálnych. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všíma si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu. Iba konštatovanie, že rozhodnutie o výnimočnom nepriznaní práva na náhradu trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry úspešnej strany bez toho, aby sa súd majetkovou sférou tejto strany zaoberal, je neprípustné a takýto postu možno z hľadiska súdu hodnotiť ako svojvoľný. Dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne: neprímeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem (komentár k ustanoveniu § 257 CSP Števček a kol., vid' aj rozhodnutie NS SR sp.zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 6MCdo 5/2011, 5MCdo 24/2011).

16. V dôsledku podaného odvolania žalobkyňou v tejto časti napadnutého rozsudku, odvolací súd podrobil prieskumnej činnosti rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku žalobkyni na náhradu trov konania. Po preskúmaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu v tejto časti (náhrady trov konania) nie je správne. Súd prvej inštancie aplikoval síce ustanovenie § 257 CSP, avšak bez akejkoľvek dôkaznej situácii, iba za konštatovania rozdrobenosťou a účelovosťou podanej žaloby. Na jednej strane poukázal na zdravotný stav žalovanej, jej práceneschopnosť, v dôsledku čoho sa jej mal znížiť príjem a na druhej strane tiež konštatoval, že žalobkyňa je starobná dôchodkyňa s dôchodkom omnoho nižším ako príjem žalovanej. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akých skutočností aplikoval súd prvej inštancie ustanovenie § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

16.1. V predmetnej veci je úspech žalobkyně nespochybniteľný. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyně v celom rozsahu vyhovel, zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 218,22 eura tak, ako to žalobkyňa podanou žalobou žiadala. V konaní mala teda plný úspech, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa žalovaná nepreukázala, svoje tvrdenia o práceneschopnosti, či zníženia príjmu v konaní žiadnym dôkazom nepreukázala. Predložila súdu prvej inštancie doklad o práceneschopnosti od 20. 08. 2019, naposledy do 10. 11. 2019, čo nie je možné charakterizovať ako dlhodobú práceneschopnosť. Okrem toho žiadnym spôsobom nepreukázala zníženie jej príjmu tak, ako to konštatoval súd prvej inštancie,

ktorý nešpecifikoval, ktoré dôvody vo vzťahu k žalovanej považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie nepostupoval pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v súlade s konštantou judikatúrou, ktorá je citovaná vo vyššie uvedených dôvodoch. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s výrokom súdu prvej inštancie v napadnutej časti nepriznania náhrady trov konania žalobkyni.

16.2. Za situácie, že súd prvej inštancie len konštatoval existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a odôvodnil ich iba momentálnym zdravotným stavom žalovanej bez náležitého preskúmania existencie týchto okolností a ich vyhodnotenia, je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti arbitrárny a nepreskúmateľný. Dostatočné nepreskúmanie pomerov na strane žalovanej nedáva dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Záver súdu prvej inštancie, že ak je žalovaná práceneschopná, potom má aj nižší príjem, nie je objektivizovaný žiadnym dôkazom ani preukázateľným porovnaním majetkových pomerov v čase pred jej práceneschopnosťou a v čase po jej práceneschopnosti.

16.3. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, keďže odvolací súd nemal dostatok dôkazov na preskúmanie napadnutého rozsudku v časti náhrady trov konania, a keďže je nevyhnutné pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP zistiť objektívne majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery strán sporu, nemal odvolací súd inú možnosť, ako v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

16.4. V zmysle vyššie uvedených dôvodov a skutočností, súd prvej inštancie po objektívnom zistení všetkých skutočností, potrebných pre rozhodnutie o nároku žalobkyně na náhradu trov konania, berúc do úvahy tak úspech v spore žalobkyně, ako aj prípadné, nevyvrátiteľnými dôkazmi preukázané tvrdenia žalovanej o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, rozhodne opätovne o nároku na náhradu trov konania. Rozhodnutie riadnym spôsobom, uvedeným v ustanovení § 220 CSP odôvodní tak, aby v prípade podaného odvolania bolo odvolacím súdom preskúmateľné.

17. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, keďže odvolací súd nevyhovel odvolaniu žalovanej. Z tohto dôvodu priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP. O trovách konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).